

СЛЕДОБЕДЪТ НА ЕДНО ЧУДОВИЩЕ

На Емил Кьостебеков

Младата жена чу телефонния звън още на стълбището и побърза, но в подобни моменти ключът обикновено се намира трудно, дупката на бравата бяга, а времето изтича. Вътре телефонът мълчеше по обиден начин и въпреки това младата жена вдигна слушалката. Нищо, само сигналът на свободната линия. Остави торбата с покупките върху масичката, за да набере номера, този номер винаги набираше с нетърпение, искаше да се свърже с него в службата му, почака, заслушана в сигнала, но накрая разбра, че няма смисъл да стои със слушалка в ръка. Изнесе торбата в кухнята, върна се, набра повторно, зачака, а си знаеше, че и този път няма да има резултат, освободи прибраната си досега коса, косата се сгромоляса край раменете, съблече роклята си и остана само по гащета, но после махна и тях, изрита обувката си, захвърли чорапите си; останала гола обаче, младата жена не почувствува, че се охлажда особено, затова отвори прозореца, постоя срещу топлия петъчен следобед, срещу съботата и неделята, над покривите, в приглушения привичен шум на града, с далечните трамваи и автомобили и близкия плясък на гугутките. Както седеше до прозореца, тя се загледа в бакелитовия апарат, но се отказа, според нея вече нямаше особен смисъл да върти непрекъснато, нека се обади той в края на краищата. Натисна клавиша на магнетофона, ритъмът я удари по ханшовете, беше в онази възраст, когато жените усещат силно телата си. Танцуваше между чорапи, обувки и пликчета, в движение пусна вентилатора и когато се приближаваше към него, косата ѝ оживяваше. Без да излиза от ритъма, навеждаше се, прибираше вещите си от килима, отнасяше ги в спалнята и се връщаше, играеше, докато мелодията свърши и почна друга, безинтересна. Влезе в банята, тук, между керамиката и фаянса, се потайваше хладинка, кранове и душът бяха почти студени. Младата жена опипа с длани металните детайли, преди да чуе призивното съскане на струята и добие усещането, че влиза в оазис. Стоя под душа векове с плажна шапка, когато облече хавлията, вече я наболяваше от студ. В хола следобедът блестеше в отворения прозорец, всяка вещ стоеше на мястото си и мълчеше, включително телефонът. Протегна ръка, смени касетата, топлината на деня вече ѝ доставяше удоволствие, настроението ѝ се промени, нямаше нужда от вентилатор; щом съблече хавлията, тя влезе в кухнята и отвори хладилника. Надделя решението да изпие чаша оранжада, пъкна една сламка в течността и се върна в хола. За нея холът бе най-съществената част от жилището, там се намираха телефонът, телевизорът, радиото.

Завъртя шайбата, послуша се, не чу нещо особено, върна слушалката на мястото ѝ, но когато налага сламката, стресна я така очакваният звън. Гласът му вибрираше от нежелание, каза, че нещата не се нареждат по удобен за двамата начин, по-нататък нямаше защо и да слуша; обясненията се свеждаха до едно: тази вечер е изключено, но утре, о, за утре вече шансовете са значителни, ще ѝ звънне някъде по обед, ще я осведоми, утре по обед тя ще знае точния резултат. Чакай, не искаш ли да поизлезеш; разходи се някъде, иди на кино. О, не, мили, не се безпокой, ще стоя и ще чакам. Слушай, ти ме плашиш, тези работи не са ми толкова приятни, излез. Не се безпокой, скъпи, ще чакам да ми се обадиш. Гласът отсреща като че ли изръмжа и последва едно щрак, сякаш затръшваха врата. Все пак той се беше обадил, чу гласа му, заявиха ѝ открито, че поне за утре съществуват възможности, може би е сигурно. Беше взела телефонния апарат в скута си, бакелитът се допираше до най-интересните гънки на тялото ѝ, тя го върна на масичката и изпита желание да долее нещо в оранжадата, например сто грама от неговата бутилка. Понякога си приготвяше тази смес, феята на първата чаша духваше в лицето ѝ, всички мисли загубваха твърдостта си, втората чаша

размекваше света, а в главата ѝ започваха да пърхат радости, промъкваша се розовите думи: не си струва, не си струва, не си струва; краката ѝ обуваха пантофките на Пепеляшка, страховете изчезваха, животът се оказваше превземаем.

Но този път, след като пийна само две глътки от първата чаша, погледът ѝ откри, че на прозореца се е подало нещо заоблено – изгряващо слънце или крайчецът на неразгадаемо по материя кълбо. Малко вероятно ѝ се струваше от долния етаж шегобиец да ѝ показва картонен кръг, прикован към летва. В опияненото ѝ съзнание се появи предчувствието, че непознатото нещо подава само частица от себе си, а останалото е безформено и плахо, така че не си заслужава човек да извика от страх. За всеки случай обитателката на самотното апартаментче покри с ръце най-рехавата местност на тялото си и побърза да изчезне към спалнята.

Непознатото кълбовидно нещо остана на прозореца, все още неподвижно, очакващо, но тъй като не се случи каквото и да е събитие, неканеният посетител започна да се изтегля, стопяваше се сантиметър по сантиметър, изхлужваше се надолу.

Младата жена се върна бавно от спалнята, вече в халат, пристъпваше колебливо към хола, но дори първият поглед към прозоречната рамка я убеди, че там повече няма нищо, колкото и да се учудваше – нито следа от нечие пребиваване. Изтича до прозореца и направи необходимия оглед, пипна с ръка, надвеси се над петте етажа, върна се при канапето и притисна длани към слепоочията си, надяваше се, че някакъв макар и елементарен масаж може би ще възвърне способността ѝ да се усети като реално същество в реалния свят. Всъщност за какви дяволи се беше изплашила, какви необясними сили я бяха прогонили да се облече, имаше ли нещо чак толкоз страшно, нима можеше да се сравни то с убийствената самота и скука на започналия, но безкраен тягостен уикенд, който може би обещава едно едничко събитие – да ѝ се обадят, за да ѝ обещаят ново обаждане? Вдигна чашата и я изпразни наведнъж, наля си повторно, този път чисто, както го пиеше ТОЙ. Колко много ѝ бяха ясни нещата за НЕГО и колко безпомощна беше тя след внезапните пориви да възприеме истината и вземе решение. Включи радиото и заскита по скълата; избра си музика по вкус, тръгна с ритъма, този път бързо, темпераментно. Можеше ли да отиде довечера там и да се натанцува? – можеше; можеше ли да се посмее заедно с другите в киното? – можеше; не, тя предпочита да лети по килима си и да отпива от чашата, да бъде свързана единствено с радиостанцията, чието име не знае.

Сега то е полегнало на прозоречния праг с повече от своите части, но това не са и части, това е тесто. Непознатото същество и младата жена се наблюдаваха, макар че непознатото същество не можеше да вижда, нямаше очи, нищо нямаше; тесто.

Здравей, прошепна младата жена, понеже се страхуваше, че ще го прогони. Какво правиш? Тя изпи по-добра глътка. Стоиш, стой там, полежи си и ме остави да те погледам; ако не си ти, какво да гледам, града ли? Познавам всичко, което се вижда от този прозорец. Моля ти се, стой, почти извика младата жена, тъй като съществото потегли. Ето, отдръпвам се на разстояние, макар че не ми е известно с кое точно те плаша. Виж, пийвам си, малко, връзките със света се разсейват, а без нишките към света добивам самочувствие. Знаеш ли какво е самочувствие? Там, където работя, го имам в изобилие, но тук, където живея, ми липсва. Тесто си ти и не разбираш. Тесто? Откъде? Да ти търся ли обяснението? Не, разбира се, на този свят всичко има правото си да бъде. Не бягай, няма да те изям.

Тя направи две крачки към прозореца, съществото се опита да прояви безстрашие, но не издържа и се скри. Стопанката успя да го зърне как изчезва с лекота зад ъгъла на сградата. Тя се върна при канапето, разкопча халата си, отново включи вентилатора; всичко вършеше с чаша в ръка. Щом седна, погледна към прозореца, усмихна се и пийна мъничко, просто да опари устата си.

Този път съществото се подаде още по-страхливо в горната част на прозореца. Без да се изправи, младата жена протегна ръка и изключи вентилатора, остана само музиката от радиото, трябваше да изключи и нея, но не биваше да се движи, това не се харесваше на посетителя. Отново натрапчивото усещане, че се фиксират. Над града изтрепя самолет, съществото побягна, ала се появи след време. За да му покаже, че е настроена приятелски, младата жена вдигна плавно чашата към устата си, устните ѝ прошепнаха: ела. То не помръдна. Защо тогава се издигаше на прозореца? Какво го привличаше? Между широко разтворения халат се показваше розовото ѝ тяло – от шията до пръстите на краката, едната гръд стърчеше самотно, по-надолу, коремчето, пъпа и долината на женската съкровеност. Чакаше напразно, съществото упорито отказваше да контактува. Имаше ли начин да бъде откъснато от рамката на прозореца? Младата жена взе една круша от фруктиерата и я хвърли на килима, след което се оттегли в спалнята; през откритата врата можеше да наблюдава поведението на госта си, безлюдният хол май че го насърчи, освен това плодът на килима благоухаше. Тестото се спусна от горната част на рамката, то сякаш потече върху прозоречния праг, където се струпа и може би чак сега се показва в целия си ръст, но какво значи ръст – тук тази дума се обезценява, няма ръст, съществото можеше да се изправи колкото си ще нагоре; няма форма – съществото се разтягаше, свиваше, разливаше и събираше. Най-после то слезе на пода и се разтла като дюшек; да, дебел дюшек за единично легло – на това може да го оприличи младата жена от дъното на скривалището си. Правоъгълното му очертание я разочарова, тя глътна мъничко от чашата си и ѝ се допря да му кресне, да го обвини в липса на вкус, беше ясно, беше ясно, че съществото е взело преднамерено тази форма в стремежа си да ѝ се хареса. Но така си остана да лежи на метър от крушата, все още упорствуваше да се приближи. Младата жена, от засадата си, изгуби търпение, но щом пожела да се появи, направи го извънредно внимателно, не допусна нито едно рязко движение, а това се оказа важно – като я видя, съществото прояви явно безпокойство, набъбна и се превърна от дюшек в кълбо, по-точно в яйце, огромно меко яйце. Жената избута с крак крушата към него и зачака. Съществото запази неподвижността си дълго – жената и съществото стояха в застинали пози край крушата чак до момента, в който съществото се престаши; повърхността на яйцето някъде набъбна, появи се нещо като цирей, циреят се уголеми и се превърна в сетиво, което се протегна напред и се допря до крушата, то я опипа отвсякъде, а може би я помириса, но уханието на плода не му направи впечатление, пипалото избута крушата, дезинтересира се от нея и се прибра. Непознатият гост доказа още веднъж, че е направен от силно пластична материя, а ето че бе демонстрирал и рефлексии, които го карат да приема каквато си иска форма. А усещания? Чувства?

Като се увери, че неканеният гостенин в хола е труден за покоряване, домакинята измъкна една книга от библиотеката, тръшна се на канапето и се зачете, без да чете, тя се замисли за чудесното свойство на чашата да разрушава остриетата на реалността, замисли се върху факта, че напоследък все по-често прибегва до наливането на нещо по-силно в чашата и я порази споменът за прочетеното, в което самотните героини прекарват следобедите си по същия начин, само че без пластични същества на килима. Но то бе потеглило, съществото се насочваше към канапето с едно силно удължение на част от себе си, едно огромно пипало се протегна нагоре и докосна книгата. Неканеният следобеден гостенин проявяваше необясним интерес не към нея, а към предметите, допрели се до ръцете ѝ. Протегнатото към книгата сетиво проучи добре корицата, отърка се по страниците и скоро се отказа от тях. Затова пък се отправи към масичката, тръгна по нея и допря върха си до чашата. Домакинята успя да удържи смеха си, само се усмихна и зачака. Върхът на пипалото се изкачи по

стъклената преграда, после увисна към течността, близна я и след това цялото същество отскочи до прозореца, там материята му затрепера, може би от отвращение, може би от болка.

Горещината и смехът изправиха младата жена на крака, тя остави книгата, захвърли халата, влезе в банята, взе си втория за следобедна душ. Когато попиваше капките от тялото си с хавлията, зърна съществото. Този път се беше наместило в креслото, може би усетило благоразположението на домакинята, както винаги недоверчиво и съвсем чуждо на уюта в широкия стол – купчина пластилин; създаваше впечатление, че не заема част от пространството, придвижваше се безшумно, безплътно.

Ти си една мъглявина, усмихна се домакинята; тя подсушаваше подмишията си; ти си едно минаващо през въображението облаче, повикано от скуката, ти си подвластно на самотата и тъгата, но имай предвид, че не съм тъжна, аз съм млада, аз съм много красива, само че съм подчинена на един мъж, когото обичам до обезумяване, а знам, че не ме заслужава, о, аз зная всичко... Развличаш ме, разбери, харесва ми любопитството ти, твоето чисто присъствие, ти си като котенце, разбираш ли?

Отначало вкупчено, с изтичането на минутите съществото започна да намира мястото си в креслото, може би се отърсваше от вцепенението си, разполагаше се, то “седна”. Младата жена наля още малко течност в чашата си и седна на канапето. По този начин двамата се настаниха досущ като домакиня и гост. Този път обаче изпищя чайникът в кухнята, гостът настръхна и слезе на пода, озърна се и потегли към прозореца, но домакинята изтича пред него и го затвори, а после влезе в кухнята. Когато се върна в хола с подноса за чай, завари го да опипва стъклата, които го отделяха от външния свят. То се извърна безпомощно към нея, тя се смееше и подреждаше сервиза върху масичката, след това издърпа масичката между канапето и креслото. Съществото наблюдаваше движенията на младата жена, но едва ли разбираше, че тя е увлечена от ритуала на гостоприемството, оживена, гола, забравила за самотата си. Много ясно, че гостът не можеше да остане повече до прозореца като страничен наблюдател, приятното потракване на чинийките, чашите, лъжичките, уханието и сиянието на домакинята, която не преставаше да се усмихва, го повикаха повторно, гостът се върна и се настани по познатия вече начин в креслото, но този път той сякаш се облакът на облегалките. Като забеляза това, домакинята се постара да не прихне и така се увлече от представата си, че има гости, че ха – да проговори за времето, например за горещините през последните три дни. Тя поднесе чая по всички правила, както го правят в Англия и както е правила това с НЕГО. А и непознатият все повече взимаше участие, вече отделяше крака, да, той пущаше крака към пода, от тесто наистина, но сега наподобяваше седнал човек, така би могъл да седне, да речем, ТОЙ; лактите започнаха да се превръщат в ръце, по-скоро – израстъци, прилични на ръце. Съществува ли още повод за тревога? Младата жена сипваше захарта и подлагаше явлението на оценка, но накрая реши, че е поне неоправдано да се страхува – пред нея седеше един бивш дюшек, нищо повече; една забава, пародия на авантюра в скучните часове на уединението; по-добре това, отколкото нищото, нищото е по-страшно от всичко останало.

Сега малко чай, усмихна се младата лейди и пипна дръжката на чашата с изящните си пръсти, опитайте, може да ви хареса, чаят няма нищо общо с изгарящата течност в стъклената чаша. Освен това е качествен, на мен ми харесва, подариха ми го наскоро и ми се струва, че в него има ясно определен аромат, нито следа от каквито и да са опити за букет. Не ви ли се струва, че букетите крият обикновени хитрини, които с повече смелост можем да наречем фалшификации? Не ви питах за захарта. Лично аз

– половин лъжичка, по-скоро – на върха на лъжичката... Голяма задуха, днес е ужасно горещо. На вас не ви ли е горещо? По това време се чувствавам най-добре на залива Арапя, където духа добре, а някои следобеди трябва да се влиза в палатката, иначе е невъзможно, просто студено!... Тя се засмя с кокетство и кокетно посърбна. Не чух къде прекарвате летните си дни. Казват, че в Гърция е горещо, чувала съм баснословни думи за Бахамите, но как – само двацет дни отпуска. Сега той не може да открадне дори пет дни, взимат му всичко у дома, те го обсебват, но искате ли да бъда откровена, понеже сте много учтив и дискретен слушател; той се прави на обсебен, по-рано те нямаха власт над него, властта беше моя, но както знаете, човешките отношения са сложно нещо, не говоря само за любовните, а изобщо, вие знаете де, може би по-добре, защото сигурно сте по-възрастен от мен. Говоря ви спокойно за възрасти, защото съм много млада и е лесно да бъдете по-възрастен от мен. Той също е по-възрастен от мен. Пийте, защо не пиете?

Гостът не помръдна.

Тогава ще пия сама, ще пия и ще ви гледам, ще се гледаме и ще разговаряме все така увлекателно за времето, за любовта, а може да подхванем и други теми. Слушайте, вие разумно същество ли сте? За другите, които са вън, може би сте чудо, но за мен сте гост и няма да търся начин да ви квалифицирам. Смятам, че имате мислене на джентълмен, приемоте ме за дама, колкото и да съм гола, не ме взимайте за чудо, много съм обикновена.

Съществуването бавно се изсипа на пода.

Моля ви, не бягайте, много ви моля, прозорецът е затворен. Разберете, оттук ще излезете, когато кажа аз.

Съществуването обаче тръгна към канапето.

Тук ли предпочитате?

Тестото се смали, обхвана го досегашната неувереност.

Май че се двоумите? Младата жена посегна над чая си и напипа стъклената чаша.

Съществуването се придвижи още малко напред, спря се отново, сякаш проучваше дали няма да му реагират. Не последва нищо, домакинята седеше на мястото си, отпиваше от стъклената чаша и го наблюдаваше. Престраши се и този път се приближи до подножието на канапето.

Качете се, не се смущавайте.

Съществуването, което сега отново наподобяваше нещо като дюшек, се заиздига, то се стремеше към лявата част на канапето, нагърчи се там, прие обичайната си свенлива форма на купчина, но след като изтече малко време, прекарано в неподвижност, спусна “краката” си на килима.

Наздраве, пошегува се младата лейди и си пийна.

Тази приветливост може би бе изтълкувана погрешно от съществуването – то се помести едва забележимо към домакинята. Тя дръпна чашата от устата си. Съществуването прояви досетливост и се върна в своя ляв ъгъл.

Трябва ли да се изплаша? – запита се младата жена. – Има ли нещо страшно в необикновения факт, че през прозореца ми е влязло животно от неорганизирана материя (която е под съмнение) и боязън? Това тесто там е с душата на зайче и ако реша да го помилвам, така ще си полудее от ужас. Преди всичко нямам никакви гаранции, че в хола има друго живо същество освен мен. Всичко у него е под съмнение, живеем във време на символи, повечето явления край нас са метафорични, знаем, че животът е глупост, и въпреки туй го живеем, знаем, че обитаваме празнотата, и продължаваме да я обитаваме; тогава – има ли повод за безпокойство? – няма, напротив – забавно е, следобедът най-после се получи: уискито, горещината, обидата и

самотничеството могат да породят само това там облаче; без него какво – без него не само че няма да се случи нещо, но липсват и изгледи за това.

Въпреки туй реши да изостри бдителността си, някои симптоми вече ѝ бяха подсказали, че съществува се колебае между страховете си и нещо много смъртно, залегнало в дълбочината на неясната му засега душа... Аха, съществува засилва склонността си към метаморфозните закачки – туй, което е на пода, все повече наподобява крака, а ето че и горе се очертават израстъци, които по-наглата фантазия би могла да приеме за ръце. Или лапи. Вече става по-забавно, една бездиханна доскоро маса, едно никакво тесто си позволява да се самоизвайва, да еволюира. На музиката ли се дължи? На красотата, която излъчва тялото ѝ? Трябва ли да предположи, че красотата на тялото ѝ е способна да очовечи материята? Тази многозначност на явлението я озадачаваше.

Слушай, Същество, да не би случайно да съм аз Красивото Живо Нещо за тебе? Защото за себе си съм само Едно Глупаво Нещо. Ти знаеш ли, че ТОЙ сега може би не е при жена си и децата си, може да е някъде другаде, а аз дори нямам правото да го проверя. Единственото, което мога, е да странствувам гола по килима, да слушам музика, да включа телевизора или пък да си избира един край по желание. Всъщност чакам звън. Но не на вратата, о, това се случва толкоз рядко, аз се вслушвам само в телефона, ако го нямаше и телефонът, не знам, навярно щях да полудея.

Съществува слушаше. И се местеше. Тя продължаваше да го осведомява, а то се местеше сантиметър по сантиметър. Докато разказваше за Неговите три деца, младата жена разсеяно зърна как по облегалката бе плъзнала една от лапите. Лапата се движеше бавно, внимаваше да не прекали, лапата се страхуваше. Когато младата жена разказваше за най-малкото му дете, крайчецът на лапата докосна рамото ѝ. Остана неподвижна в своето велико допиране. Младата жена усети докосването на непознатата материя, но така и не позна излъчва ли се от нея топлина, или не се излъчва. И докога ще продължава това? Лапата разбра, че е прекалила, тя се оттегли, младата жена въздъхна, отново се усмихна, усетила, че съществува бе готово да се разпадне от щастие; то не можеше да изрази удоволствието, не знаеше как, само се превърна отново в топка, после в яйце, яйцето се раздвижи, разпусна се, в него нещо започна да пулсира, материята се разтегна в дължина, след това се издигна нагоре, целуна тавана, сниши се, просна се в ширина и това ѝ заприлича на протягане; гостът изразяваше опиянение, радост. И пак започна да демонстрира краката си, отново показва лапите си, а този път отгоре май поникна и глава. Интересно, помисли си Красивото Живо Нещо, има си хас!...

Лапата потегли отново на път по облегалката. Когато стигна до косата, тя потръпна, остана няколко секунди в покой. Красивото Живо Нещо пазеше самообладание. Лапата най-сетне се допря до косата и замря, потънала в блаженство. Младата жена си помисли тогава, че никой не е галил по-нежно и обожествяващо косата ѝ, тя бе удивена от деликатността на своя гост, но всичко у нея сега не е ли суета? Не се ли възхищава от възможностите си да събужда копнежи дори в една тестообразна смес?

Тя извърна глава към него, лицето ѝ изрази приветливост и доброта. Тази приветливост, изглежда, поощри надеждите на ухажора, той помилва плътно косата, а в това време формата му се удължаваше упорито, придобиваше все повече очертанията на човешкото тяло.

Моята красота е ненужна за Оня, помисли си младата жена, притежавам вътрешно присъствие и очарователно човешко дихание, което възбужда дори материята, а Оня не иска и да знае.

Но оттук нататък? Мога ли да спра развитието на събитията? Мога, аз съм силна, поне в този случай съм господар на положението, ухажорът ми е жалък, той се свива при най-лекото ми реагиране и все търси път към прозореца.

Младата жена избягваше неудобни мисли от рода на тази, да речем, че следобедната ѝ авантюра може да бъде резултат само на женска суета, окачествяваше я като победа на нейния чар, на стремежа ѝ безстрашно да изживее извънпланетно приключение – всичко май се свеждаше до нещо подобно. О, боже, всичко е тъй объркано. Дясната лапа продължаваше да гали косата ѝ. Но ето че по своя неизвестен засега път потегли и лявата лапа; тя нарастваше и се изкачваше нагоре, пак по облегалото, и полегна върху лявото рамо на домакинята, домакинята този път се помъчи да усети топлина по нея, но не усети, лапата не беше нито студена, нито топла, само беше нежна, нежност пулсираше в цялото “тяло” на ухажора, младата жена вече беше сигурна, че никой не ѝ е дарявал подобен устрем. Главата обаче, главата, както до този момент се държеше като кротка заоблена изпъкналост, неочаквано се проточи, допря се до косата на домакинята и започна да я обсипва с целувки. Младата жена плесна леко немирника по “страната” и се изправи. Немирникът се оттегли в своя кът на канапето, сви се в невинна малка топка. Топката плахо наблюдаваше нервните крачки на младата жена по килима, по едно време тя рязко отвори прозореца и посочи с пръст. Топката постоя още малко на канапето, не ѝ се излизаше, по всяка вероятност на нея пък ѝ беше скучно там, където я прашаха, там няма нищо друго освен един следобед, а може би и нощ, безкрайни дни и нощи без нищо. Но тъй като младата жена посочи повторно навън, неканеният пластелинов гостенин се спусна на пода и се отправи към прозореца. Мина бавно край краката на голата млада жена, дори поспря, трудно му се стори да се откъсне от магията на своя идол. Озовал се до прозореца, изпъденият започна да набъбва, изнесе по-голямата си част на перваза и по-гледна към тази, която го пъдеше. Младата жена стоеше непоколебимо на мястото си. Изпъденият се покачи изцяло на перваза и отново погледна към идола си. Домакинята сякаш не можа да издържи “погледа” му, обърна се към радиоапарата, намери нова музика. Непознатата материя стоеше скупчена на прозоречния праг. Домакинята се отпусна на канапето и зариде в шепите си. Непознатата материя потръпна, избра най-подходящия момент, отправи прощален поглед към голата плачеща плът и започна да изчезва към празнотата на открития град.

Младата жена се изправи и извика, сякаш изкрещя душата ѝ. Душата ѝ искаше да внуши на излитащата непозната фикция-гост, че не бива да я напуска, тъй като без него ще стане още по-страшно, и непознатата фикция-гост, изглежда, разбра това, върна се на перваза, откъдето видя как младата жена падна на канапето, потъна в плача си.

Изчезнала в сълзите си, младата жена не можа да разбере най-обезпокояващото, тя не видя колко смело се свлече на пода непознатата материя, и вече като поканена, колко дръзко се източиха нагоре, от нея отново се отделиха израстъци, прилични на ръце, те рязко затръшнаха прозореца и го затвориха с превъртяване на дръжката.

Тя усещаше неопределено, че до нея става нещо още по-нелогично, долови го може би по това, че светлината на прозореца намаля – там вече стоеше не същество, а чудовище. То се стремеше да се превърне в човек. Докато младата жена се старееше да осъзнае новосъздаденото положение, Чудовището притича до вратата, чисто и просто пресече пътя ѝ към другата част на апартамента. Радиото разбра, че моментът не е подходящ за музика, и млъкна, но след няколко секунди напълни хола с вай-нежната мелодия на света. Чудовището направи първата си стъпка. Тя се дръпна назад, а след туй се втурна към прозореца, отвори го и извика, но почти не чу гласа си, чу само

града, неговия оръдеен изстрел от грохот и глъч. Чудовищното тесто се свлече в краката ѝ. Както би трябвало да се предположи, Чудовището бе паднало пред нея на колене, лапите му обгърнаха глезените ѝ, то бе вече хванало своя блян и, изглежда, нямаше намерение да го пусне. Младата жена трудно направи няколко стъпки към средата на хола, тя тътреше краката си, влачеше тестото със себе си, а тестото неусетно пълзеше нагоре по тялото ѝ, все по-определено се превръщаше в човек и това все не му се удаваше, получаваше се нещо като горила – еволюция на тестената маса в допира ѝ до топлата женска плът. Израстъците-ръце, след като се удължиха достатъчно, отделиха от себе си пръсти, подобно нещо се случи и с израстъците-крака, после дойде ред на главата – масата упорито се стремеше към хармонията на мъжкото тяло, изглежда, Чудовището страстно желаше да бъде харесано от идола си, докато идолът гледаше да се измъкне от примката и никак не желаше да знае, че допирът до него предизвиква най-чудесната магия – очовечаването. Може би е потребно още мъничко, само вътрешното съгласие на жертвата. Докато Чудовището обсипваше лицето и очите ѝ с целувки, жертвата би трябвало да отвърне само на една от тях, но тя нямаше нито желание, нито смелост за това, жертвата бе жертва на предубежденията си към чудовищата. Нападателят пламтеше от любов и обожание, той целуваше, целуваше и тръпнеше и само един подаден от жертвата знак може би щеше да го превърне в Херкулес, но това засега не ставаше. Като продължаваше да я притиска и целува, ръцете му усещаха, че топлината на младата жена чезне, а тялото ѝ ставаше все по-тежко и все по-негово. Накрая похитителят хвана раменете ѝ, взря се в лицето ѝ, потърси живота в очите ѝ, разтърси я, но тъй като не намери ни най-малката искрица от него, обхвана тялото ѝ и го вдигна. Главата, ръцете и краката на младата жена увиснаха. Чудовището я разтърси още веднъж и сякаш се озърна безпомощно, чудеше се какво да предприеме, а накрая се изправи пред отворения прозорец. То вдигна жертвата високо, може би я показваше на града. Видя покривите, чу далечното буботене, постоя още малко, целуна челото на жената и прекрачи перваза. Но преди да излезе, удари го звънът на телефона. Чудовището се върна заедно с тялото, вдигна непохватно слушалката, без да знае какво да прави с нея. Докато я разглеждаше, през слушалката се чу далечен глас: Мила, разбери ме, не мога и утре, нито другиден, чак в понеделник. Ще прием кафе там. Чуваш ли? Защо не говориш? Казах ти нещо, говоря, реагирай. Ало, защо мълчиш? Върви по дяволите!...

Чудовището погледа още известно време замлъкналата слушалка в ръката му, сякаш се чудеше какво да я прави, накрая просто я пусна. Слушалката падна край масичката и се залюля на шнура си. Чудовището грижовно и с любов прегърна жертвата си, прекрачи за сетен път прозореца и понесе своя красив товар срещу нахлуващия шум.